

[Landbrugsministeren.]

ind på en sådan måde, at slagterierne, som først og fremmest sammen med den daværende regering har ansvaret, ikke bliver i stand til at holde den aftale, man har indgået med England.

Der tales om at standse eksporten til USA, men det er ikke det, der foreligger. Med den ordning, der nu er truffet, er det muligt i indeværende år at eksportere betydelig større mængder till USA, end vi eksporterede i 1953.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller spurgte mig, hvem der skal fortolke aftalens ord om, at 90 pct. af eksportsvinene skal gå til England. Der er ikke mulighed for megen fortolkning. Aftalens ord her er temmelig klare: 90 pct. af de til bacon egnede svin har vi forpligtet os til at levere til England.

Det ærede medlem hr. Fuglsang spurgte, om regeringen havde undersøgt, om der nu ikke foregik reeksport fra England. Efter de for mig foreliggende oplysninger er talen om denne reeksport en myte, som fuldstændigt savner grund i virkelighedens verden.

Det ærede medlem hr. Oluf Pedersen kritiserede slagterierne for den aftale, der blev truffet i august måned 1953, da man indgik en aftale om mindre kvanta og lavere priser. Efter det ærede medlems mening var dette en dårlig aftale. Jeg er ikke sikker på, at det ærede medlem havde været i stand til at få en bedre aftale i stand; det er betydelig lettere at være bagklog end at skulle se ind i fremtiden og vurdere virkningerne af en aftale, man er i færd med at afslutte.

Jeg nærer den dybeste respekt for det ærede medlem hr. Tholstrups forretningsans og fiffighed, men at dømme efter det, det ærede medlem udviklede her, tror jeg, det ærede medlem er lidt for fiffig til at have ansvaret for en stor organisation og for et lands handelsaftaler. Vi må nemlig ikke glemme, at i 1953 aftog England 98 pct. af hele vor flæskeeksport, og det er derfor ikke underligt, at landbruget lægger megen vægt på at bevare dette marked, og at man ikke egentlig føler nogen trang til at følge det ærede medlem hr. Tholstrups anvisninger på mere eller mindre fiffighed — jeg forstod i retning af at snyde englænderne.

Aksel Møller: Jeg kan ikke helt godtage den højtærede ministers svar til mig, idet jeg er bange for, at ministeren ikke har forstået min tankegang. Min tankegang er den, at hvis det er således, at en forøgelse af eksporten, muliggjort ved en større tilbageholdenhed på hjemmemarkedet, for 90 pct.s vedkommende skal gå til England, er det et ubilligt krav fra engelsk side, og det må påhvile den danske regering at påvise dette overfor englænderne og søge at opnå en bedre fortolkning af denne bestemmelse. Da aftalen i sin tid indgik, lå det nogenlunde fast, hvad der var hjemmemarkedsforbrug, og hvad der var eksport. Det er derfor ganske naturligt, at hvis Danmark for at bevare sine nye eksportmarkeder giver afkald på en del af sit hjemmeforbrug, som England ikke kunne have ventet eller regnet med at få nogen andel i, må regeringen overbevise englænderne, eller i alt fald søge at gøre det, om, at de ingen moralsk ret har til dette kvantum. Men har man gjort forsøg på at forhandle med englænderne herom? Hvem har ført disse forhandlinger med England? Har det danske udenrigsministerium og vor handelsrepræsentanter i udlandet gjort det, eller har man bare siddet herhjemme og accepteret en fortolkning, som spænder ben for en udvikling af eksporten i den retning, som vi alle er enige om er ønskelig?

Den højtærede minister såvel som hans partis ordfører, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), søgte straks at skræmme mig ved at fremhæve det synspunkt, at en formindskelse af hjemmemarkedets forsyning nødvendigvis måtte føre til rationering og priskontrol. Jeg bestrider, at det behøver at være således, at England skal have 90 pct. af det, hjemmemarkedet giver afkald på. Det burde være muligt for regeringen ad forhandlingens vej at opnå, at dette ikke sker. (Afbrudelse af statsministeren [Hans Hedtoft]). Ja, men regeringen kan i hvert fald gøre forsøget eller redegøre for her i dette ting, at den har gjort forsøget. (Statsministeren [Hans Hedtoft]: Det kan vi heller ikke!). Det forekommer mig at være en mærkelig tankegang, at regeringen ikke mener, den kan tale Danmarks sag i et sådant forhold. (Statsministeren [Hans Hedtoft]: Det har vi gjort!). Så beder jeg blot om at få en redegørelse for, hvad den høje